

РЕШЕНИЕ

№ 402

гр. Варна, 23.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 6 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Радостина Методиева

при участието на секретаря Владислав П. Великов
като разгледа докладваното от Радостина Методиева Административно наказателно дело № 20243110200050 по описа за 2024 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН по жалба на П. Я. П. ЕГН 9829231027 с пост. адрес гр. Дългопол, против НП № 743582-F743824/14.12.2023год. на зам. директора на ТД на НАП Варна, с което на основание чл. 355, ал.1 от КСО му е било наложено административно наказание глоба в размер на 70лв. за нарушаване нормата на чл. 4, ал.3, т.2 б. 4а“ от Наредба № Н-13/17.12.2019год. вр. чл. 5, ал.4, т.1 от КСО.

В жалбата си въззивникът твърди, че отразеното в НП не отговаряло на обективната истина, сочи, че подадената от него декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ била погрешно подадена, че АНО не бил взел под внимание подаденото от него възражение, както и това, че към момента към който било образувано административнонаказателното производство бил заплатил изцяло дължимия съобразно подадената от него грешна декларация, данък. Соци, че при определяне на санкцията не било отчетено негово имотно състояние, както че счита ,че нарушението било маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Моли НП да бъде отменено.

В съдебно заседание въззивникът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Процес. представител на въззиваемата страна оспорва жалбата, а във фазата по същество моли НП да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно издадено. Отправя искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

ВРП, редовно уведомена за датата на съдебното заседание, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

След преценка на доказателствата по делото съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 23.10.2023год. при извършена в ТД на НАП Варна проверка на ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2022год. вх. № 0300И1354714/20.09.2023год., подадена от въззивника било установено, че същият е получил доход от стопанска дейност на физическо лице, което е търговец по смисъла ТЗ, но не е регистриран като ЕТ. Прието било, че същият имал качеството на на самоосигуряващо се лице съгласно чл. 1 от Наредбата за общественото осигуряване на самоосигуряващите се лица, българските граждани на работа в чужбина и морските лица и дължал осигурителни вноски за 2022год., както и че не бил подал декларация обр.6 по Наредба № Н-13/12.12.2019год. за 2022год. в законоустановения срок до 30.06.2023год. Преценено било, че горното съставлява нарушение на чл. 4, ал.3, т.2, б. „а“ от наредба № Н-13/17.12.2019год. вр. чл. 5, ал.4, т.1 от КСО.

За това нарушение на 13.11.2023год. св. В. Т. съставила срещу въззивника АУАН № F743824. Актът бил надлежно предявен и връчен на въззивника на 23.11.2023год. който го подписал без възражения.

На 27.11.2023год. в срока по чл. 44 от ЗАНН въззивника подал писмено възражение срещу акта в което сочел, че в декларацията реализирания доход бил отбелязан грешно в графа придавайки му качеството на търговец и поискал да му бъде дадена възможност да коригира декларацията досежно вида на реализирания доход, както и да не му бъде налагано административно наказание тъй като според него можело да бъде приложена нормата на чл. 28 от ЗАНН.

Възражението не било прието от АНО и на 14.12.2023год. въз АУАН същият издал атакуваното НП като е приел изцяло фактическите констатации отразени в него, приел че въззивника е нарушил разпоредбата на чл. 4, ал.3, т.2, б. „а“ от наредба № Н-13/17.12.2019год. вр. чл. 5, ал.4, т.1 от КСО и на основание чл. 355, ал.1 от КСО му наложил административно наказание глоба в размер на 70лв.

Като свидетел в хода на съдебното следствие е разпитана актосъставителката В. Т., която в показанията си пред съда възпроизвежда възприятията си от извършената проверка и констатациите от същата с нужната конкретика.

Като писмени доказателства към АНП се приложени възражение срещу АУАН, справка за задължения на осигурител по декларация обр.6 за период на задължението от 2022год., справка за история на осигуряването като самоосигуряващо се лице ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ вх.№ 0300И1354726/20.09.2023год., Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020год. на изпълнителния директор на НАП.

Като писмено доказателство в хода на съдебното следствие е прието

препис от №П № 742392-F741086/06.12.2023год. на Директора на дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП Варна Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на всички събрани в хода на съдебното следствие доказателства, както писмени така и гласни, които преценени поотделно и в тяхната съвкупност не водят на различни правни изводи.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок, от надлежна страна, поради което е и допустима и е приета от съда за разглеждане.

При извършена служебна проверка на представените по делото АУАН и НП съдът констатира, че същите са издадени от компетентните длъжностни лица и в сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Както в акта, така и в НП се съдържат обстоятелства и факти, които в достатъчна степен описват вмененото на въззивника нарушение от обективна и субективна страна, както и описание на обстоятелствата при които същото е било извършено. Посочена е нарушената законовa норма като е налице пълно единство между фактическо и юридическо обвинение. Допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в хода административнонаказателното производство съдът не констатира.

След преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност съдът прецени от правна страна следното:

С НП на въззивника е наложено наказание на основание чл. 355, ал.1 от КСО. Посочената норма предвижда санкция за този който наруши разпоредбите на чл. 5, ал. 4 и чл. 6, ал. 9 и разпоредбите на нормативните актове по прилагането им, както и който не подаде или не подаде в срок декларация с данните по чл. 5, ал. 4 или декларация от самоосигуряващо се лице.

Съгласно разпоредбата на чл.5, ал.4 от КСО осигурителите, осигурителните каси, самоосигуряващите се лица и работодателите периодично представят в Националната агенция за приходите данни за 1. осигурителния доход, осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, Учителския пенсионен фонд, здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване, вноските за фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите", дните в осигуряване и облагаемия доход по Закона за данъците върху доходите на физическите лица - поотделно за всяко лице, подлежащо на осигуряване; 2. декларация за сумите за дължими осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване, Учителския пенсионен фонд, здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване, вноските за фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" и данък по Закона за данъците върху доходите на физическите лица; декларация за сумите за

осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване и за допълнителното задължително пенсионно осигуряване се подава и за лицата по чл. 4, ал. 5 и 9.

Съгласно разпоредбата на чл.5, ал.2 от КСО самоосигуряващо се лице е физическо лице, което е длъжно да внася осигурителни вноски за своя сметка.

Съгласно чл. 4, ал.3, т.2, б. „а“ от Наредба № Н-13 от 17.12.2019год. декларация образец № 6 се подава в съответната компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите от самоосигуряващите се лица – до 30 април, съответно в срока за подаване на годишната данъчна декларация, за дължимите осигурителни вноски за предходната календарна година.

В случая видно от приложената към АНП декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ подадена от въззивника в ТД на НАП Варна и заведена с вх.№ 0300И1354726/20.09.2023год., в нея той е декларирали доходи през 2022год. от стопанска дейност на физическо лице, което е търговец по смисъла на ТЗ, но не е регистриран като ЕТ.

Реализирайки доходи от такава стопанска дейност въззивникът е бил длъжен да подаде декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ в срок до 30.06.2023год. съобразно нормата в чл. 53, ал.1, вр. чл. 51, ал.1 от ЗДДФЛ, както и декларация обр. 6 като самоосигуряващо се лице в същия срок – до 30.06.2023год. доколкото той се явява лице което се облага по реда на чл. 26, ал.7 от ЗДДФЛ.

Не е спорно, че декларация обр.6 по Наредба № Н-13/17.12.2019год. за осигурителните вноски за 2022год. въззивникът не е подал в посочения по-горе срок (до 30.06.2023год.), поради което и нарушение на закона е налице.

Що се касае до изразеното в жалбата становище за маловажност на нарушението по смисъла на чл. 28 от ЗАНН то не се споделя от съда доколкото данни още по-малко доказателства, които да наведат на извод за обществена опасност значително по-ниска от обикновените случаи на подобни нарушения по делото не са ангажирани. Напротив видно от материалите по АНП декларация обр.6 не е била подадена от въззивника и към момента на съставяне на НП.

Следва да се отбележи още, че в случая отговорността на въззивника е ангажирана за закъсняло деклариране, а не за невнасяне на осигурителни вноски или данък, поради което и факта дали са настъпили вредни последици за фиска или не, е ирелевантно. Закъснялото деклариране е формално нарушение – поради това липсата на настъпили вреди за фиска не е смекчаващо отговорността обстоятелство, още по-малко пък изключително такова което да определи занижена обществена опасност на деянието.

Що се касае до изложените в жалбата твърдения за неправилно отбелязан от него в декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ вид доход същите не се подкрепят от каквито и да било доказателства. Следва да бъде посочено обаче, че в ЗДДФЛ е дадена законова възможност (право) на ДЗЛ в определен

срок да поправи подадена от него декларация – чл. 53, ал.2 от ЗДДФЛ, поради което упрека в жалбата към данъчната администрация и в частност АНО (вместо да му даде възможност да си поправи декларацията било съставено НП както сочи в жалбата) са необосновани. Инициативата за поправяне на декларацията е изцяло на ДЗЛ и не зависи от волята на администрацията, естествено ако поправката е направена съобразно изискванията на закона (ако е направена в съответния срок и е първа такава) каквито данни по делото липсват.

В случая АНО е дал правилна квалификация на извършеното нарушение и е наложил на въззивника адм. наказание глоба в размер над минималния предвиден в закона, а именно в размер на 70лв.

Като отчете, че в НП липсват каквито и да било мотиви досежно размера на наложеното наказание от една страна и от друга предвид на това, че нарушението е първо за въззивника с оглед липсата на доказателства в подкрепа на противното, съдът счете, че така наложеното наказание е прекомерно. Прецени, че в случая дори наказание наложено в минимален размер би постигнало целите както на индивидуалната, така и на генералната превенция поради което и счете, че следва да измени НП като намали размера на наложеното наказание глоба от 70лв. на 50лв.

С оглед на всичко изложено по-горе съдът счете, че атакуваното НП е издадено в съответствие с материалния закон, същото не страда от пороци, които го правят процесуално недопустимо, но следва да бъде изменено както бъде намален размера на наложеното наказание глоба от 70лв. на 50лв.

По разноските.

Разноски се претендират само от въззиваемата страна като искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение направено своевременно.

С оглед крайния изход на спора съдът счете отправеното от процесуалния представител на въззиваемата страна искане се явява основателно. Въззивникът следва да бъде осъден да заплати юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал.4, вр. ал.1 от ЗАНН вр. чл. 143, ал.4 от АПК, вр. чл. 144 от АПК вр.чл. 78, ал.8 вр. ал.3 от ГПК, вр. чл. 37, ал.1 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съгласно чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. В случая за защита по дела по ЗАНН в чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ е предвидено възнаграждение от 80лв. до 150лв.. И като съобрази, че в случая делото не е с фактическа и правна сложност изискващи специални процесуални усилия по поддържане на обвинителната теза на АНО в с.з счете, че възнаграждението за юрисконсулт следва да бъде определено в минималния предвиден в наредбата размер. И като съобрази размера на отхвърлената част на иска (50лв. доколкото за тази санкция НП е потвърдено) и извърши съответните изчисления съдът намира, че на въззиваемата страна следва да бъде

присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 58лв. като посочената сума следва да бъде заплатена от въззивника П. Я. П. в полза на ТД на НАП Варна.

Водим от горното Варненският районен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 743582-F743824/14.12.2023год. на зам. директора на ТД на НАП Варна, с което на П. Я. П. ЕГН ***** с пост. Адрес гр.Дългопол, ул. „***“ №1, на основание чл. 355, ал.1 от КСО е било наложено адм. Наказание глоба в размер на 70лв., за нарушаване нормата на чл. 4, ал.3, т.2, б. „а“ от Нардеба № Н-13/17.12.2019год. вр. чл. 5, ал.4, т.1 от КСО като НАМАЛЯВА размера на наказанието на 50лв.

ОСЪЖДА П. Я. П. ЕГН ***** с пост. Адрес гр.Дългопол, ул. „***“ №1 да заплати на ТД на НАП Варна юрисконсултско възнаграждение в размер на 58лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Варненски административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщенията от страните, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____